

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2014 r.

po rozpoznaniu sprawy z wniosku obrońcy **D. K.**

skazanej za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 kwietnia 2011 r., sygn. akt II AKa .../11, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 listopada 2010 r., sygn. akt III K .../08, na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić wniosek;

**2. kosztami sądowymi postępowania o wznowienie obciążyć
skazaną.**

UZASADNIENIE

D. K. skazana została wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 listopada 2010 r., sygn. akt III K .../08, za to, że w nocy z 29 na 30 stycznia 2008 r. w B., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia męża L. K. oddała w jego kierunku jeden strzał z pistoletu w następstwie czego nastąpił zgon, to jest za winną przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za przestępstwo to skazano ją na karę 25 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2011 r., sygn. akt II AKa .../11, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

Wniesiona przez obrońcę skazanej kasacja od wyroku Sądu Apelacyjnego została oddalona przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 marca 2012 r., sygn. III KK 314/11, przy czym oddalono ją jako kasację oczywiście bezzasadną.

W dniu 26 maja 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanej o wznowienie postępowania. Obrońca, wskazując przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi w B. do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku powołano się na ujawnienie, już po wydaniu obu wyroków, nowych faktów i dowodów, nieznanymi uprzednio Sądom, w postaci opinii sporządzonej przez psychologa klinicznego M. S., która na podstawie badań skazanej i analizy akt sprawy, w tym poprzednio wydanych opinii, uznała, że działanie skazanej *tempore criminis* mieściło się w ramach tzw. afektu fizjologicznego. Wskazana opinia jest przy tym tzw. opinią prywatną, zaś jej wnioski, co wprost podkreślono w uzasadnieniu wniosku o wznowienie są tożsame z wnioskami opinii biegłej psycholog W. S., która wydała opinię w toku postępowania.

Obrońca skazanej wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii psychologa klinicznego M. S. oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd dowodu z opinii sądowno-psychologicznej na okoliczności dotyczące ustalenia, czy D. K. znajdowała się *tempore criminis* w stanie silnego wzburzenia przy zastosowaniu testów projekcyjnych, których wcześniej nie przeprowadzono z udziałem skazanej. Dodatkowo obrońca wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii, która wykonana została w warunkach jej izolacji, a która znajduje się w Areszcie Śledczym w B.

We wniosku o wznowienie znalazł się również wniosek o rozważenie możliwości wstrzymania przez Sąd Najwyższy wykonania wyroku albowiem od października 2013 r. skazana korzysta z przerwy w odbywaniu kary.

Prokurator Prokuratury Generalnej w piśmie z dnia 17 czerwca 2014 r. wniosła o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k., na który powołano się we wniosku obrońcy, przewiduje wznowienie postępowania, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że prawomocne orzeczenie w świetle nowych faktów i dowodów jest niesłuszne. Podstawa wznowienia postępowania *propter nova* opierać się może tylko na takich faktach lub dowodach, z którymi sąd nie zapoznał się w toku prawomocnie zakończonego postępowania, inaczej mówiąc, nie znał ich przy orzekaniu. Wskazany we wniosku nowy dowód w postaci tzw. opinii prywatnej psychologa klinicznego M. S. nie mógł być znany sądowi wyrokującemu w sprawie D. K. Opinia ta bowiem sporządzona została 1 maja 2014 r., a więc ponad trzy lata po prawomocnym zakończeniu postępowania. Jest to zatem, przynajmniej z chronologicznego punktu widzenia, dowód nowy w rozumieniu omawianego przepisu. Dowód ten wskazywać ma jednocześnie na wystąpienie jednej z sytuacji, o których mowa w punkcie 2 art. 540 § 1 k.p.k. Jak podano we wniosku, nowy dowód wskazywać ma na to, że poprzednio dokonane ustalenia faktyczne dotyczące działania w ramach tzw. afektu fizjologicznego mogą zostać skutecznie podważone.

Z licznych orzeczeń Sądu Najwyższego wynika, że nowy dowód wskazywać ma na wysokie prawdopodobieństwo, że w wyniku wznowienia postępowania zapadnie odmienne od poprzedniego orzeczenie. Innymi słowy nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości co do wcześniejszych ustaleń faktycznych, a o poważne prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2004 r., III KO 32/02, OSNKW 2004, z.10, poz. 99 i cytowane tam orzecznictwo; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r., III KO 73/08, R-OSNKW 2009, poz. 396).

Kwestia stanu psychicznego D. K. w trakcie trwania jej małżeństwa, bezpośrednio przed zdarzeniem stanowiącym przedmiot rozpoznania, w trakcie tego zdarzenia, jak i po śmierci L. K. stanowiła przedmiot wnikliwych rozważań zarówno sądu pierwszej instancji, jak i, na skutek zarzutu apelacji obrońcy, sądu odwoławczego. W toku postępowania skazana badana była przez kolejnych biegłych psychiatrów i psychologów i to zarówno w toku powtarzanych badań jednorazowych, jak i przeprowadzonej obserwacji sądowo – psychiatrycznej. W

uzasadnieniach wyroków sądów obu instancji znajdują się obszernie rozważania dotyczące możliwości wystąpienia u oskarżonej w chwili czynu afektu fizjologicznego. Szczegółowej ocenie poddano także wydaną w toku postępowania opinię biegłej psycholog W. S. (zob. s. 72-74 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w B.; całość rozważań dotyczących opinii biegłych psychiatrów i psychologów s. 72-88 uzasadnienia wyroku), Sąd ten analizował wnioski biegłej w kontekście wniosków innych biegłych psychologów – E. N. i psychologa opiniującego w zespole – A. A., S. J., P. K. i K. D. W obszernym wywodzie dotyczącym afektu, także w związku ze spożytym alkoholem i po wnikliwej analizie konfliktów małżeńskich Sąd doszedł do wniosku, że w sprawie nie wystąpił afekt. W tym zakresie Sąd Okręgowy nie podzielił wniosków biegłej W. S. i wyjaśnił z jakich powodów.

Rozumowanie sądu pierwszej instancji w tym zakresie poddane zostało kontroli odwoławczej na skutek apelacji obrońcy. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku przedstawił także obszerny wywód wyjaśniający z jakich powodów odrzucono wnioski biegłej W. S. (zob. s. 24-26 uzasadnienia), w tym zakresie bowiem sąd odwoławczy uznał rozumowanie sądu pierwszej instancji za w pełni prawidłowe.

O ile zatem można przyjąć, że załączona do wniosku o wznowienie postępowania opinia prywatna jest dowodem nowym w tym znaczeniu, że sądy nie mogły się z nim zetknąć, to w żaden sposób nie można przyjąć, aby omawiane w nim zagadnienie było nowe lub by z opinii tej wynikała potrzeba powtórzenia postępowania w omawianym zakresie z powodu zaniedbań lub błędów biegłych. Psycholog M. S. po badaniu skazanej i zapoznaniu się z dotychczasowymi opiniami doszła do wniosku zbieżnego z wnioskiem, który stanowił już przedmiot rozważań sądów. W tym znaczeniu nie można dowodu tego uznać za nowy i wskazujący na potrzebę wzruszenia prawomocnych rozstrzygnięć, które zapadły w tej sprawie. Podzielenie rozumowania przedstawionego we wniosku o wznowienie powodowałoby, że we wszystkich sprawach, w których dochodzi do rozbieżności we wnioskach biegłych, przedstawienie kolejnej opinii, także opinii prywatnej, w której zawarty jest wniosek polemiczny w stosunku do przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia, generowałoby potrzebę wznowienia postępowania. Rozumowanie

takie jest sprzeczne z istotą nadzwyczajnej instytucji procesowej pozwalającej na wyjątkowe podważenie prawomocnego wyroku, jaką jest wznowienie postępowania.

Dodać także trzeba, że wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie opinii w toku postępowania nie może być uwzględniony albowiem opinia ta, jako dokument prywatny sporządzony w toku postępowania i dla jego celów nie mógłby być włączony do materiału dowodowego sprawy (zob. art. 393 § 3 k.p.k.). Dokument taki mógłby zatem jedynie stanowić rodzaj informacji o wadliwości wydanych w sprawie opinii i potrzebie ponownego przeprowadzenia postępowania, w toku którego doszłoby do powołania nowych biegłych, ale w trybie przewidzianym w art. 202 k.p.k., po stwierdzeniu przesłanek, o których mowa w art. 201 k.p.k. Zauważyć przy tym należy, że z załączonego do wniosku dokumentu, ani z wyników badań w nim omawianych nie wynika kategorycznie, że w sprawie doszło do wystąpienia silnego wzburzenia, taki kategoryczny wniosek nie znalazł się również w przytoczanej we wniosku opinii biegłej W. S.

W tym stanie rzeczy, wskazywana jako nowy dowód ekspertyza stanowi jedynie kolejny i nienowyy głos w rozważaniach, które zostały wnikliwie przeprowadzone w sądach obu instancji wyrokujących w tej sprawie. Z tego powodu brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie i wszystkich postulatów zawartych w tym wniosku, to jest wniosków o dopuszczenie dowodów, o których mowa w punktach 2, 3 i 4 *petitum* wniosku oraz, co nie wymaga w tym kontekście uzasadnienia, wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku.

Z powyższych względów wniosek oddalono.